

דבין מהני אבל צמים כיון שאינו מינו דהאידיגא מים פוגם היין לא נראה שיחקן ע"כ. ונראה דבגמי ביבה מ"ח ע"כ איתא אותו היום נפגמה קרן המזבח והביאו צול של מלח וסתמיהו, לא מפני שהוכשר לעבודה, אלא שלא יראה המזבח פגום, ונראה הטעם מפני לפסול עבודה הוא דין דאורייתא על כן לא מהני מה שסתמיהו צבול של מלח צאינו מינו, אבל מטעם שלא יראה מזבח פגום מפני כבוד המזבח מהני אפי' אינו מינו, וא"כ כאן שהוא דין דרבנן מפני כבוד הברכה מהני ג"כ מים אפי' דהוא אינו מינו.

סימן קפ"ד מג"א סק"ז וז"ל גם צרכי ד' דלא לזולתי זה כמו"כ איתא צמי' ס"ז גבי ק"ש חס מסיפק חס קרא שזריך לחזור גם הברכות וצ"ח **ס"ח** המג"א דכך היתה התקנה שכל זמן שזריך לקרותה יקרא עם צרכותיה וה"ע שייך ג"כ כאן.

סימן קפ"ה במג"א סק"ג וכו"ה בחוס' פ' הדר עיין מראה הפנים פ"א דתרומת ה"ד ד"ה חמנ שהגיה בחוס' דלא כמג"א ודבריו ל"ע מאד בפי דברי החוס'.

סימן קפ"ו מג"א סק"א אבל כהנים ולויים **ס"ט** היו להם ערי מגרש. עיין ירושלמי פ"ה דמע"ש ה"ה פלוגתא דרי יהודה ורי מאיר דלר' יהודה שייך ללויים ערי מגרש ויכולים ליקח דמי שכירות ולר' מאיר לא, ולפ"ז לר' מאיר אין לויים חייבין צבהמ"ז מדאפי' רק מספק כנשים, ועיין תוספתא ציבורים פ"א דלפי הגהת מנחת ציבורים נמצא ג"כ שם המחלוקת דירושלמי ולפי נוסחתנו המחלוקת חס כהנים נעלו חלק בערי מגרש או רק לויים ועיין במרדכי פרק מי שמתו דבב"ב ג"כ התוספתא לענינינו ויש צו ג"כ ב' נוסחאות, ובאמת נוסחתנו ל"ע דביב"ש כ"א מפורש דנעלו הכהנים מערי מגרש כלויים, ויש להקשות מגמי ערכין ד' ע"א הכל חייבין צימון כהנים לויים וישראלים פשיטא מאי פשיטתא הרי לר' מאיר אין לכהנים ולויים חלק בצרף וז"ע.

סימן קפ"ז מג"א סק"ג ואמרנו כה האמר לבית יעקב אלו הנשים וא"כ למה לא יאמרו על תורהך שלמדתנו משם אין ראי' שחייבין ללמוד תורה דה"ל שם לוב אותן הקב"ה על קיום המצוות, ואפילו דינים שלהם אפשר דאין חייבין ללמוד מטעם מצות לימוד, רק כדי שידעו הדין כדמשמע מציבור הגר"א ס"י מ"ז, וכונה מג"א הוא דיכולין לומר על תורתך שלמדתנו שהרי למדו אז מפי הקב"ה.

סימן קפ"ח כאלו העוזר כחז המג"א וכו'

דינס כמשקין וזריך לצרך עליהם לפניהם והרבה עוטים צוה.

סימן קע"ז במג"א סק"ז ול"ג שהטעם כמ"ש הר"י דוקא צימיהם שהיו נוהגין לעקור השלחנות אבל אנו שאין מסלקין השלחן כחוך הסעודה דיינין ניה ע"כ לפעמים צסעודות גדולות כגון חתונות שנוהגין להסתלק מן הסעודה ולעסוק בשמחת חתן ובלב ומסלקין הכל מעל השלחן ואף חס הכלים וגם עוקרין כמה שולחנות לפי"ז לכאורה ל"ע להקל אף צזה"ז והיה זריך לצרך לפניהם ולאחריהם

סימן קע"ח כנה צדין שינוי מקום אף מחדר לחדר מיקרי שינוי **וכנה** אף להמחצר דסובר דצפת מיקרי הפסק ולרמ"א צפירות וכדומה נראה לומר דחס יולא רק למטבה להביא עיד מנה מאכל וכיו"צ לכאורה לא מיקרי הפסק חס הוא לצורך סעודה דרק צזמניהם שהיו מסובין וחי השמש עומד עליהם שס שייך הפסק חס אחד יקום מומסבתו ויולא אבל האידגא דליכא שמש רק צצ"צ. או אחר עומדים ומשמים אפשר דלא מיקרי הפסק.

סימן ק"פ מג"א סק"ג כדאיתא בחולין פכ"ה צהדיח דחס משליכן למים ליכא למיחש לעניות לולא דברי המג"א ה"ה נראה לחלק דחס צזה שהעילן למים לא הוי איבוד ממש דעדיין ראויים אבל כאן חס יטול עליהם מים אחרונים שרוח רעה שורה עליהם צודאי שמיקרי איבוד צידים.

סימן ק"פ במג"א סק"ד ובמזבח כתיב לא תניף עליהם צרל ובצבה אין צונין מזבח וליכא רח למזבח ל"ע דמבואר צמדות פ"ג מ"ד דאפילו שלא צשעת צנין רק אח"כ חס נגע צרל צמזח פסול אצן שנגע צה, וא"כ אפי' צשעת שאין שייך צנין יהיה שייך פגם של צרל, וחס נפרש שאין צנין צשעת אין צחי מזבח הוא קשה מאד דחס צחול דומה שלחנו של אדם למזבח כ"ש צשעת וז"ע. ודע דמ"ש המג"א דלטעם דשלחן דומה למזבח הוא רק צסכין של צרל הוא כשיעת הרמב"ן עה"ת צסוף פי יתרו שכי דרק צרל פוסל צמזח, אבל כסף ונחושת שרי, אבל מדברי החוס' חולין י"ח ע"א ד"ה וכמה משמע דהכל פוסל מדבקשו והיאך בנו המזבח ותיירו צצבנים חלקות של נחל יעווי"ש, ועיין צפמ"ג כאן דר"ל דצשאר מיני מחכות א"א לעשות חלק צלי פגימה.

סימן קפ"ב מג"א סק"י וכשחחר ומוסיף עליו מחקן צכך דומיא דפגימת המזבח. עיין צחת"ס שהקשה עליו דל"ד דהתם מטעם חסרון והרי נתמלא חסרונו, משא"כ כאן הרי שח"ממנו ונפגם, וכחז